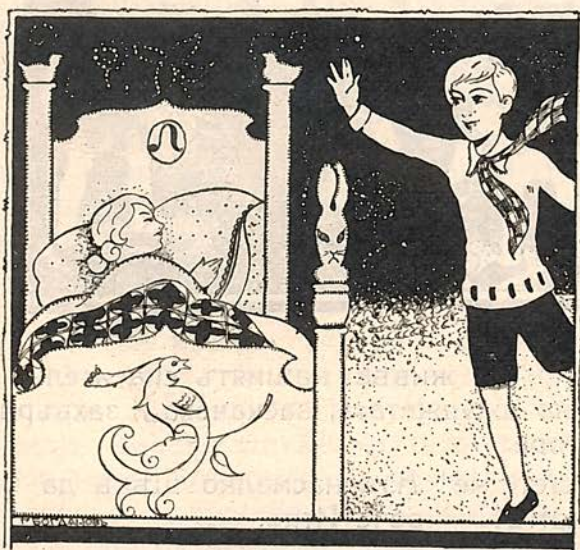

— Ахъ, каква пакостъ щѣше да стане, ако ти не бѣше тъй храбъръ! — каза Бимъ Бамъ Бумъ. — Ахъ, какво щѣше да направишъ ти, безразсѣдно момче! Но ние ти прощаваме! А сега, помогни ни да изхвърлимъ навънъ тоя мъртавъ магьосникъ.

Итко хвана прѣчката, потегли котарака къмъ вѣншнитѣ врати на двореца. Бимъ Бамъ Бумъ отвори. Излѣзоха всички предъ двореца на полянката. Звездичкитѣ весело трептѣха и се усмихваха. Остъръ вѣтръ духаше и гората пѣеше жално съ голитѣ си клони. Зазоряваше се и лека руменина зарумени небето.

Бимъ Бамъ Бумъ донесе една пламнала главня и подпали черния котаракъ. Пламна котаракътъ съ ясно

— При мама, при татко, Лиленце!

зеленъ пламъкъ, който освѣти цѣлия дворецъ. Магьосникътъ изгорѣ. Джуджетата паднаха на колѣне, дигнаха ржце къмъ небето и зашепнаха молитвитѣ си...

Следъ това Бимъ Бамъ Бумъ пристѣпи при Итко и тържествено му каза:

— Благодаря ти, спасителю нашъ! Ти ни спаси и ние ще бждемъ вѣчно твои слуги. Заповѣдай ни и твоитѣ заповѣди ще се изпълнятъ веднага.